

Tal dia
com
avui fa...

1
any

El sector industrial
Patronals, sindicats i col·legis professionals reclamen un full de ruta per recuperar el pes del sector industrial a tots els grups polítics del Parlament.

10
anys

La mentida d'Aznar
La policia desmunta la teoria de la conspiració d'Aznar per als atemptats de l'11-M. El PP diu que el Ministeri de l'Interior pressiona els comissaris.

20
anys

HB a la presó
Tota la direcció d'Herri Batasuna, excepte Idigoras, és a la presó després que la policia detingués quatre membres a la frontera d'Irun.

Full de ruta

Miquel Riera

Problemes administratius

El ministre de Foment, Íñigo de la Serna, diu que si les obres del corredor mediterrani no avancen més de pressa és perquè hi ha problemes administratius a l'hora de tramitar els projectes. A un servidor aquestes excuses de mal pagador li fan molt de riure. Per no plorar. Vostès ja m'entenen. És a dir, el Ministeri de Foment –tant hi fa que manin socialistes o populars– fa anys i panys que fa veure que projecta el corredor i, a l'hora de la veritat, resulta que els diners se'n van per pagar túnels ferroviaris a Madrid. I ara diuen que tot plegat és culpa d'uns problemes administratius! La qüestió és més greu, si és possible, perquè de tota aquesta deixadesa vers Catalunya i el País Valencià n'hi ha proves més que suficients. El ministre De la Serna podria, doncs, ser una mica més sincer. Ja sabem que, en política, costa reconèixer la veritat, però almenys podria no buscar excuses que fan riure les pedres.

De la Serna diu que el corredor mediterrani es retarda per problemes administratius. Sabem que costa dir la veritat, però podria buscar excuses millors

Excuses que, per cert, no sé si s'han cregut els empresaris valencians –i uns quants de catalans també– que ara es fan els enfadats perquè el corredor acumula un retard que ni la Renfe, i, en canvi, quan s'haurien d'haver empatat de debò –és a dir, fa deu o vint anys– aplaudien els ministres espanyols que ja llavors els prometien la lluna en un cove a canvi del seu suport incondicional i d'un grapat d'"ofrenes".

En el seu llibre sobre la Catalunya del Nord, el periodista d'aquesta casa Aleix Renyé recorda com de clar tenen irlandesos i bascos l'àmbit territorial irrenunciable de la seva nació sencera, malgrat les fronteres que també els separen a ells. Això, malauradament, no passa en general a Catalunya i, encara molt menys al País Valencià, una part de la pàtria comuna que, sovint, és vista amb menyspreu des del Principat. Un menyspreu similar amb el qual l'Estat espanyol tracta, no només amb el corredor, valencians i catalans, i que tant de bo serveixi algun dia per fer-nos veure que lluitant junts, anant junts, som, serem, molt més forts.

Tribuna

Jordi Llavina. Escriptor

Què els fem llegir?

"Flors, abelles i ocells, tot era rítmic i harmoniós. Però davall aquella harmonia aparent es congriaven profundes desventures: els ocells destruïen els insectes, les abelles devoraven les flors." Quan el lector arriba a aquesta frase deguda al cronista Joan Mayol, la història dels senyors de Bearn ja toca a la fi. Llorenç Villalonga, per mitjà de l'avidesa de *voyeur* de l'esmentat Mayol, ens ha fet espigar per un forat la ment tan complexa de don Toni, el seu protagonista: "No sentia com a tragèdia ni la ruïna de la casa ni la manca de descendència." De descendència, diguem-ho clar, legal...

'BEARN O LA SALA DE LES NINES' ÉS UNA obra clau de la literatura catalana del segle XX, que, juntament amb *La plaça del Diamant*, un altre cim del mateix paisatge, es fa llegir als alumnes de segon de batxillerat dels nostres instituts. No sé què passa en altres centres: en el meu, la lectura d'aquesta novel·la és un fiasco. Potser és que el professor –jo– no s'ha escarrassat prou a explicar als nois quina és la grandesa de l'obra, a donar-los claus per interpretar-la i gaudir-ne. D'entrada, no hi entenen gairebé res.

Perquè el món de Bearn, el d'una gran nissaga mallorquina vinguda a menys de mitjan segle XIX, els és del tot aliè. I, encara més: l'estil de Villalonga, subtilment descriptiu i sostingudament irònic, els resulta, mal que ens pesi, fins i tot antipàtic.

JO JA ENTENC QUE TOT AQUEST jovent ha de conèixer algunes obres principals de la nostra tradició. Però la lectura d'aquestes dues que dic ens va a la contra. Per la llengua, la novel·la de Rodoreda se'ls fa més passada-rra. Ara bé, tampoc no acaben d'entrar en la història, i molts batxillers acaben tenint la sensació que la Natàlia-Colometa –aquest

bell esperit dramàtic nascut del poble, a diferència de don Toni, l'aristòcrata lúcida i orgullós– és una dona fava.

MENTRE ELS ALUMNES FEIEN l'examen sobre *Bearn*, jo llegia *Eren ells*, l'esplèndida novel·la de Carles Rebassa, relat descarnat d'una colla de xicots de l'edat que tenen ara aquests nois. D'un es diu que "no tenies tant de passat per a trobar a faltar tant de futur". Un altre fa: "Sé que vindrà un dia que no hauré d'odiari el meu nom, perquè qui el digui no el dirà per a fer-me callar, sinó per a fer-me venir." I un tercer resumeix, amb aquesta cruïlla, la seva condició familiar: "Jo fa tota una vida que no en tinc, de pares." Un llibre com aquest, ple de conflictes juvenils, faria lectors per sempre, a diferència de les dues obres mestres consignades i, en l'extrem oposat, també de tants nyaps que es fan llegir en els cursos d'ESO –literatura juvenil d'ara que no serveix ni per reciclar paper–. ¿Tant costa dissenyar un pla de lectures que faci néixer –o consolidar– el gust de llegir als estudiants i que no els allunyi per sempre d'un dels plaers més fondos, formatius i econòmics que tenim a l'abast?

“¿Tant costa dissenyar un pla de lectures que faci néixer el gust de llegir als estudiants?”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

D'ous i truites

■ En primer lloc, felicitar els senyors d'El Cellar de Can Roca pel fet d'aconseguir ser considerats el tercer millor restaurant del món. Però permeteu-me fer una observació. Alerta! No fa gaire temps, un senyor que va dir "cal trencar els ous per fer la truita", la fiscalia va considerar que havia comès un delicte i fins i tot va haver d'anar a Madrid a declarar. I solament eren unes paraules! Però la clarividència i els poders màgics que tenen els senyors fiscals els varen permetre intuir que hi havia una voluntat malèvola. I solament eren unes paraules! Compte, doncs, ja que per a vosaltres no solament són paraules, sinó que són fets! Quants ous trenqueu per fer truites? Us imagineu el càstig sever a què us exposeu si continueu trencant ous i fen truites? Permeteu-me un consell. Si voleu estalviar-vos els maldecaps i els riscos

de ser empresonats pel fet de trencar tants ous i fer tantes truites, canvieu les vostres cartes i menús. Seria una llàstima que el prestigi internacional que heu aconseguit amb el vostre esforç es veiés fet malbé si, als diaris, hi aparegués la notícia que heu estat empresonats per no haver renunciat a trencar ous i fer truites. Mai més trenqueu cap ou per fer truites!!!

NARCÍS BANCHS I VALLS
Gelida

Un carrer sense sortida

■ Vull felicitar J.M. Solé i Sabaté pel seu article *PPiròmans PSOEicals* (9.4.2017) per la imatge exacte que l'historiador fa del PP, C's i el PSOE a Catalunya, del trist paper de lacais o acòlits opositors dels seus amos de Madrid al Parlament català. Estic d'acord amb el diagnòstic que fa de la situació. En lloc de bramar, insultar i

amençar, que és el que veiem que fan, haurien de proposar quelcom seriós i creïble, cosa que no fan perquè no tenen altre projecte que el dels Reis Catòlics, el de Felip V i el del franquisme. Esperen que el TC els faci la feina substituïnt els vots i les urnes, i allò que fan és acabar de desacreditar la funció mediatora del Constitucional, convertint la justícia a Catalunya en un tribunal de repressió ideològica. Prefereixen la feina bruta dels mecanismes de l'Estat contra els rivals polítics i no es prenen ni la molèstia d'escoltar la demanda de la gran majoria dels catalans d'exercir el dret a decidir el seu futur en referèndum, l'única resposta lícita i vàlida de resoldre els problemes democràticament. Invoquen la "unitat de la pàtria", quan ells mateixos, amb el tractament que des de fa temps fan de Catalunya, són els principals responsables del desgavell espanyol decadent per la incapacitat política

d'afrontar els problemes. Com afirma l'historiador: "Juguen el mateix paper de sempre dels poders d'antany." Un carrer sense sortida.

LEONCI PETIT TORNER
Barcelona

Prou de discriminacions

■ Dissabte, al pub Fissure de Lleida, van vetar l'entrada a un grup de 14 joves, amb síndrome de Down. No creieu que això no està gens bé, negar els drets als més febles? Amb quin motiu els veten l'entrada? No tenen dret a gaudir amb la resta de les persones que es creuen normals? Si la normalitat és menysprear alguns col·lectius, jo no vull ser normal. De què serveix fer maratons per recaptar fons si el més important no ho tenen, és a dir, els cal l'amor i comprensió per part de tots.

MERCÈ MORA I CORDERROU
Lleida